

СТАНОВИЩЕ

От проф. дин Драгомир Драганов

Член на научното жури за защита на дисертацията

За получаване на онс “доктор по история”

На Лилия Ангелова Чаушева на тема

“Предизвикателствата пред Европейския съюз. От Маастрихт до Лисабон
(1992 – 2004 г.)

Като научен ръководител на докторантката Лилия Чаушева няма да скрия удовлетворението си от стриктността и точността ѝ през трите години на съвместната ни работа.

Чаушева стриктно спазваше графиците, определени в индивидуалния ѝ план за всяка една от трите години на работа върху изследването си. Тя успя да издири, обработи и да представи в достатъчно добра пълнота внушително количество документи, научна литература (монографии, студии, статии), а също и електронни сайтове не само на български, но и на английски и френски езици.

. На т.нар. “вътрешна защита” в Катедрата по нова и съвременна история по-съществените бележки на колегиата вървяха в две посоки – недостатъчен исторически анализ и заместването му с описателство. Позволявам си да се съглася само частично и с двете посоки на критиките.

Видно и от самото заглавие на дисертацията, целта ѝ е да изследва “предизвикателствата пред ЕС” в един строго определен и изключително динамичен период в неговото институционално, и по-малко историческо развитие. Известно е, че ЕС е една педантична до бюрократизъм организация. А да проследиш понякога наистина чисто “бюрократичните” препятствия, които ЕС трябва да преодолява по пътя си към Лисабон, наистина е “предизвикателство” и за самия докторант.

От една страна, трудно е да се иска от един начинаещ научен работник да събере в изследването си “историческите” проблеми на всичките държави-членки, които мотивират “индивидуалните” им мотиви на един или друг етап от еволюцията на Съюза. Макар, че според мен Чаушева е успяла ако не да ги анализира в детайли, то поне да ги маркира, особено в ключовите моменти за напредъка на, да го наречем, “лисабонския процес”.

От друга страна, в изследвания период наистина става дума по-скоро за “институционална” еволюция на една наднационална организация, която в последна сметка действително успява, макар и не винаги с лекота, с “предизвикателствата”, които почти непрестанно възникват пред нея.

Нещо повече, по мое скромно мнение третата глава например е един много полезен преглед на финалната фаза от този процес, кулминирал в Лисабон, и би бил прекрасно помагало за всеки, който се интересува от развитието на европейската интеграция от Маастрихт до Лисабон.

Не трябва освен това да се забравя, че става дума за третата, образователна и научна (след бакалавърската и магистърската) степен. Основните изисквания при нея са докторантът да покаже уменията си да издири, систематизира и анализира научната литература и на тази основа да даде своя личен научен принос.

С пълното убеждение, че Чаушева се е справила отлично с това, спазвайки освен всичко и сроковете на редовната си докторантура, ще гласувам “за” признаването на онс “доктор по история” на Лилия Ангелова Чаушева. Призовавам към това и останалите почитаеми членове на научното жури.

Проф. дин Драгомир Драганов

София, 15.04.2014 г.